

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8SaZ/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022201686
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1022201686.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: F. El I. alias F. O. K., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: I. O.epublika, t.č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, bez cestovného dokladu, zastúpený: Centrum právnej pomoci, so sídlom Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava, IČO: 30 798 841, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, dublinské stredisko, so sídlom Pivonková 6, 812 72 Bratislava, v konaní o správnej žalobe vo veci azylu zo dňa 06. decembra 2022 proti rozhodnutiu žalovaného ČDK: MU-DS-709-11/2022-DŽ zo dňa 21. novembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Žalobu **z a m i e t a** .
- II. Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

I.

Správna žaloba

1. Správnu žalobou doručenu v zákonnej lehote Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „súd“ alebo „správny súd“) sa žalobca s odkazom na ust. § 46a ods. 5 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (ďalej aj „ZoA“ alebo „zákon o azyle“), ust. § 32 ods. 1, § 46, § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“), čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 17 Preambuly, čl. 3 ods. 2, druhá veta, čl. 29 ods. 1 a 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej aj „Dublinské nariadenie III“ alebo „nariadenie (EÚ) č. 604/2013“) a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), domáhal vynesenia rozsudku, ktorým by súd zrušil rozhodnutie žalovaného ČDK: MU-DS-709-11/2022-DŽ zo dňa 21.11.2022 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný podľa ust. § 46a ods. 5 zákona o azyle a čl. 29 ods. 1 a 2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 rozhodol o odovzdaní žalobcu do Bulharskej republiky.

2. V žalobe žalobca namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nedostatočne vykonané dokazovanie na základe ktorého žalovaný dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, ako aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatočné odôvodnenie. O trovách konania žiadal rozhodnúť tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na úhradu trov konania. Konštatoval, že podľa tvrdení žalovaného Bulharsko pre neho nepredstavuje žiadnu hrozbu. Ako všetky členské štáty je signatárom medzinárodných zmlúv a dohôd, z čoho mu vyplývajú rovnaké povinnosti ako ostatným členským štátom. Členské štáty, ktoré uplatňujú Dublinské nariadenie, rešpektujú najmä zásadu nevyhostiteľnosti (non-refoulement) a vzájomne sa považujú za bezpečné krajiny pre štátnych

príslušníkov tretích krajín. Žalovaný sa podľa žalobcu nanajvyš formalisticky a blankytno spolieha iba na ratifikáciu medzinárodných dohovorov zodpovedným členským štátom.

3. Poukázal na prípad M. S. S. proti Belgicku a Grécku (sťažnosť č. 30696/09, rozhodnutie z 21.01.2011), v ktorom Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vyslovil porušenie práv podľa čl. 3 a čl. 13 Dohovoru v súvislosti s tzv. dublinským transferom cudzinca do iného členského štátu. Tiež vyslovil, že spôsob zaobchádzania s potencionálnym žiadateľom o azyl v Grécku a podmienky, ktorým tam bol po jeho transfere z Belgicka vystavený, boli nevyhovujúce. ESLP vyslovil porušenie Dohovoru aj vo vzťahu k Belgicku, nakoľko nedostatky gréckeho azylového systému museli byť belgickým úradom v čase transferu sťažovateľa známe. Žalobca ďalej poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. III. ÚS 110/2011-39 z 31.05.2022.

4. Žalovaný podľa žalobcu okolnosti daného prípadu neposúdil dôsledne a nedostatočne zistil skutkový stav vo vzťahu k prijímacím podmienkam žiadateľov o azyl v Bulharsku a nedostatkom jeho azylového systému, ktoré sú pritom všeobecne známe. Skutkový stav veci zistil nedostatočne a pochybil aj v tom, že si nezažadoval žiadne relevantné informácie o situácii v Bulharsku a o zaobchádzaní so žiadateľmi o azyl vrátenými na územie Bulharska, jeho azylovým systémom a prijímacími podmienkami pre žiadateľov o azyl. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 1Sža/31/2014.

5. Ďalej podotkol, že v januári 2014 Úrad Vysokého komisára OSN pre utečencov (ďalej aj „UNHCR“) vyzval členské krajiny EÚ na pozastavenie tzv. dublinských transferov žiadateľov o azyl do Bulharska, z dôvodu nedostatkov azylového systému a neľudských prijímacích podmienok pre žiadateľov. K jeho výzve sa pripojila aj Európska rada pre utečencov a exil (pozn. zdroj: L.). V marci 2014 vydala organizácia Amnesty International na základe svojho vlastného monitoringu vykonaného v zariadeniach pre žiadateľov a cudzincov v Bulharsku správu „Pozastavenie návratov žiadateľov o azyl do Bulharska musí pokračovať“ („Suspension of Returns of Asylum Seekers to Bulgaria must continue“). Žalobca tvrdí, že jeho transferom na územie Bulharska dôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

6. Žalovaný podľa neho pochybil aj tým, že ho v konaní vôbec nevypočul, ale vychádzal iba zo zápisnice spisovanej policajným útvarom v konaní o jeho zaistení. Tým, že ho nevypočul, nemohol zistiť, či mu v prípade transferu na územie Bulharska hrozí nejaké riziko, a preto ani nemohol dostatočne zistiť skutočnosti dôležité na to, aby bolo jeho rozhodnutie v súlade s čl. 3 Dohovoru.

7. Súčasťou žaloby bol aj návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku žalobe, o ktorom súd rozhodol uznesením č. k. 8SaZ/15/2022-28 zo dňa 20.12.2022 tak, že návrh zamietol.

II.

Vyjadrenie žalovaného

8. Dňa 21.12.2022 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného, v ktorom uviedol, že preverením daktyloskopických odtlačkov prstov žalobcu v systéme EURODAC bolo zistené, že dňa 10.10.2022 požiadal o udelenie azylu v Bulharskej republike. Na základe tejto zhody žalovaný pri rozhodovaní postupoval v súlade s Dublinským nariadením III.

9. K uplatneniu námietky nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, námietky, že na základe nedostatočne vykonaného dokazovania žalovaný dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, ako aj námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatočné odôvodnenie, žalovaný poukázal na rozsudok sp. zn. 1Sžak/10/2017 zo dňa 27.06.2017, v ktorom NS SR skonštatoval, že predpokladom právnej situácie nesprávneho právneho posúdenia veci je správne a zákonne zistený skutkový stav a preto rozhodnutie správneho orgánu nemôže trpieť vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu a súčasne aj nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Rozsudok NS SR sp. zn. 1Sža/31/2014, na ktorý žalobca poukázal, sa vzťahuje na administratívne vyhostenie podľa ust. § 77 zákona o pobyte cudzincov. V prípade žalobcu však prebieha konanie o odovzdaní podľa Dublinského nariadenia III.

11. K výzve UNHCR a Amnesty International na pozastavenie dublinských transferov z januára a marca 2014 žalovaný uviedol, že k týmto sa vyjadril vo vyjadrení k návrhu na priznanie odkladného účinku (pozn. súdu: v ňom žalovaný uviedol, že predmetná výzva UNHCR bola v tom istom roku zmenená; poukázal na vyjadrenie hovorkyne UNHCR Melissy Fleming z tlačovej konferencie v Palais des Nations v Ženeve z 15.04.2014, počas ktorého uviedla: „UNHCR ruší výzvu na dočasné pozastavenie všetkých prevozov žiadateľov o azyl do Bulharska v Dubline, ktorú sme predložili v januári tohto roku.“).

12. V súvislosti s rozhodnutím ESLP v prípade M.S.S. proti Belgicku a Grécku podotkol, že v uvedenom rozhodnutí ide o žiadateľa o medzinárodnú ochranu z Afganistanu, ktorý vstúpil do EÚ cez Grécko a odcestoval do Belgicka, kde požiadal o azyl. Žiadateľ spadal do skupiny zraniteľných osôb a krajina príslušná na posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu bola Grécko. Skutkové okolnosti uvedeného

prípady sú tak odlišné od žalobcových, ktorý nielen že nepatrí do skupiny zraniteľných osôb, ale rovnaká nie je ani krajina na posúdenie žiadosti.

13. V náleze sp. zn. III. ÚS 110/2011-39 zo dňa 31.05.2011 sa Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) zaoberal prípadom štátneho príslušníka Afganistanu, pána S.H.T., ktorý bol transferovaný do Grécka, pričom okrem správ UNHCR poukázal aj na Intervenciu komisára pre ľudské práva Rady Európy T. H. pred ESLP, uverejnenú 16.03.2010, podľa ktorej azylový zákon a prax v Grécku nie sú v súlade s medzinárodnými a európskymi ľudsko-právnymi štandardmi. Žalovaný zdôraznil, že v prípade pána S.H.T. zohľadňovala uvedená intervencia aktuálny stav v Grécku, v ktorom boli ľudské práva žiadateľov o medzinárodnú ochranu porušované. Uvedený prípad je tak úplne odlišný od prípadu žalobcu a preto ich nie je možné porovnávať.

14. Bulharská republika dodržiava európske normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ktoré stanovuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013. Bulharsko dodržiava ako procedurálnu smernicu 2013/32 EÚ, tak aj kvalifikačnú smernicu 2011/95/EÚ. Okrem iného je Bulharská republika aj signatárom Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951, ktorý bol doplnený Newyorským protokolom z 31. januára 1967. Žiadatelia o azyl umiestnení v prijímacích strediskách majú právo na ubytovanie, stravu, sociálnu pomoc, zdravotné poistenie, zdravotnú starostlivosť a psychologickú pomoc.

15. Žiaden vážny a preukázaný dôvod domnievať sa, že by bol žalobca v Bulharsku vystavený skutočnému nebezpečenstvu, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu a porušovaniu článku 3 Dohovoru neexistuje. V prípade Bulharska nie sú známe žiadne správy alebo hodnotenia, z ktorých by bolo zrejmé, že v tejto krajine dochádza k systémovým chybám, na základe ktorých by žiadateľom o udelenie azylu hrozilo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty tak, ako to upravuje článok 3 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013. Žalovaný skonštatoval, že žalobca nepreukázal, že také vady v azylovom systéme, resp. azylových podmienkach v Bulharsku existujú a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5SaZ/26/2019.

16. Námietku právneho zástupcu, že v konaní pochybil, keď vôbec nevy počul žalobcu, ale vychádzal iba zo zápisnice spísanej policajným útvarom v konaní o jeho zaistení, označil žalovaný za nedôvodnú. Novela zákona o azyle č. 124/2022 Z. z. účinná od 1. júna 2022 vypustila odkaz na vstupný pohovor, čo znamená, že správny orgán nemá v tomto prípade povinnosť pohovor uskutočniť. Dodal, že žalovaný do spisu tiež doložil informáciu poskytnutú útvarom policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, že žalobca bol podľa ust. § 90 ods. 2 písm. b/ bod 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, prepustený a jeho pobyt mu nie je v súčasnosti známy.

17. Správnu žalobu navrhol zamietnuť.

III.

Výzva na vyjadrenie sa žalobcu

18. Výzvou č. k. 8SaZ/15/2022-41 zo dňa 22.12.2022 správny súd zaslal žalobcovi vyjadrenie žalovaného zo dňa 21.12.2022 s tým, že sa k nemu môžete v lehote 15 dní vyjadriť. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

IV.

Konanie na krajskom súde

19. Krajský súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) preskúmal vec postupom podľa prvého dielu štvrtej hlavy SSP podľa ust. § 107, v spojení s ust. § 206 ods. 6 SSP a vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania. Po preskúmaní administratívneho spisu, napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol (ust. § 219 SSP).

20. Podľa § 206 ods. 3, 4, 6 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

21. Podľa § 220 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby, rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného. Vo výroku uvedie označenie žalovaného, číslo a deň vydania zrušeného rozhodnutia alebo opatrenia, meno a priezvisko žalobcu a číslo jeho cestovného pasu alebo iného dokladu totožnosti.

22. Podľa § 219 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

23. Podľa § 3 ods. 1, 2 a 5 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

V.

Napadnuté rozhodnutie

24. Z obsahu administratívneho spisu a rozhodnutia žalovaného, ktoré právne odôvodnil ust. § 46a ods. 5, § 53b ods. 1 zákona o azyle a článkom 29 ods. 1 a 2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013, súd zistil, že rozhodol o odovzdaní žalobcu do Bulharskej republiky, ako do krajiny zodpovednej za posúdenie žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu.

25. Z rozhodnutia vyplýva, že žalobca bol dňa 01.11.2022 spozorovaný v skupine deviatich osôb utekajúcich z Maďarska na Slovensko a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Petržalka - juh. Nakoľko nevedel preukázať svoju totožnosť a oprávnenosť pobytu na území Slovenskej republiky, bol k ďalším úkonom predvedený na Mobilnú jednotku Policajného zboru Bratislava. Preverení daktyloskopických odtlačkov prstov podľa nariadenia EÚ č. 603/2013 bola zistená zhoda. Centrálna jednotka zaslala v zmysle článku 9 ods. 5 nariadenia EÚ č. 603/2013 kladný výsledok z dôvodu, že žalobca dňa 10.10.2022 požiadal o udelenie azylu na území Bulharska.

26. Rozhodnutím o zaistení č. PPZ-HCP-BA5-2070-010/2022-AV zo dňa 01.11.2022 bol žaloba z dôvodu podozrenia z neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky a na základe vyššie uvedených skutočností zaistený a umiestnený v ÚPZC Medveďov podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013.

27. Na základe získaných informácií zaslala Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava dňa 01.11.2022 žalovanému žiadosť na začatie konania podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013. Následne začal žalovaný konanie o odovzdaní žalobcu do iného štátu podľa ust. § 46a zákona o azyle.

28. V policajnej zápisnici zo dňa 01.11.2022 žalobca uviedol, že zo Sýrie odišiel približne pred pol rokom pešo do Turecka. V meste Istanbul ostal štyri týždne a následne pokračoval cez Bulharsko až do Srbska. Cesta trvala približne dva týždne. V Srbsku bol asi štyri týždne v tábore v meste Sombor. Ďalej pokračoval cez Maďarsko až na slovenskú hranicu.

29. V súlade s Kapitoulou I, článkom 2 vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) č. 118/2014 z 30. januára 2014, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 1560/2003, ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia (EÚ) č. 604/2013, bolo dňa 07.11.2022 bulharskému partnerskému úradu zaslané dožiadanie o prijatie žalobcu späť. Dňa 18.11.2022 Bulharsko písomne akceptovalo späť prijatie žalobcu podľa článku 18 ods. 1 písm. b/ nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a v súlade s článkom 4 nariadenia komisie, čím súhlasilo s jeho odovzdaním na svoje územie. To znamená, že žiadosť žalobcu je v procese posudzovania, keďže podal žiadosť v inom členskom štáte alebo sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt. Bulharsko je členský štát, príslušný správny orgán ktorého potvrdil svoju zodpovednosť za jeho späť prijatie a vyjadril súhlas s jeho odovzdaním na svoje územie za účelom posúdenia jeho žiadosti podľa článku 31 smernice 2013/32/EÚ.

30. Žalovaný pred vydaním rozhodnutia preveroval informácie získané z verejne dostupných zdrojov, týkajúce sa stavu azylového konania a prijímacích podmienok v Bulharsku a možnú existenciu rizika neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v tejto krajine, zodpovednej za späť prijatie žalobcu. Zistil, že v prípadoch, keď sa dublinské konanie v Bulharsku pozastavilo alebo ukončilo len počas pobytu navrátilca v zahraničí, azylové konanie pokračuje po jeho návrate. V roku 2021 v porovnaní s rokom 2020 počet nových prisťahovalcov vzrástol o 212%, no napriek tomuto nárastu boli prijímacie strediská v Bulharsku obsadené len na 47% svojej kapacity. Navrátilci, ktorí boli vrátení do Bulharska v zmysle nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a pre ktorých pokračovalo konanie, boli preto, ak o to požiadali, zvyčajne umiestnení v azylovom prijímacom stredisku, avšak záležalo to aj od obsadenosti v prijímacom centre.

31. V zmysle zákona medzi podmienky prijatia patria ubytovanie, strava, sociálna pomoc, zdravotné poistenie, zdravotná starostlivosť a psychologická pomoc. Tieto práva však môžu požívať len žiadatelia o azyl, ktorí sú umiestnení v prijímacích strediskách. Žiadatelia o azyl, ktorí sa buď rozhodli žiť mimo prijímacích stredísk, alebo ktorým je zamietnuté ubytovanie, nemajú prístup k strave ani k psychologickej

pomoci. Prístup k základnej zdravotnej starostlivosti je inak zabezpečený, pretože zdravotné poistenie je v zásade kryté z rozpočtu pre všetkých žiadateľov o azyl, bez ohľadu na miesto ich bydliska (Zdroj: <https://>).

32. Žalovaný poznamenal, že od februára 2015 Štátna agentúra pre utečencov (ďalej aj „SAR“) ukončila poskytovanie mesačného finančného príspevku žiadateľom o azyl umiestneným v prijímacích strediskách pod zámienkou, že strava sa má vydávať v prijímacích strediskách trikrát denne. V roku 2021 sa všetkým žiadateľom o azyl umiestneným v prijímacích strediskách vydávala strava trikrát denne, pričom osobitná pozornosť sa venovala deťom bez sprievodu.

33. Voľný pohyb žiadateľov o azyl sa môže bez akýchkoľvek právnych alebo iných podmienok obmedziť na určitú oblasť alebo administratívnu zónu v rámci Bulharska, ak azylový orgán považuje takéto obmedzenia za potrebné. Povolené zóny voľného pohybu by sa mali uvádzať v každom azylovom identifikačnom preukaze. Povolenie sa nevyžaduje, ak musí žiadateľ o azyl opustiť pridelenú zónu, aby sa mohol dostaviť pred súd, verejný orgán alebo správu, alebo ak potrebuje naliehavú lekársku pomoc. Nedodržanie obmedzenia zóny môže viesť k umiestneniu do uzavretého strediska až do skončenia azylového konania konečným rozhodnutím. Tieto zóny tvoria zóny pokrývajúce určené zemepisné oblasti okolo príslušných prijímacích stredísk, ktoré spravuje SAR (Zdroj: <https://>). Ku koncu roka 2021 existovali v Bulharsku štyri prijímacie strediská. Celková obsadenosť k 31. decembru 2021 bola 2447 z 5160 miest. (Zdroj: hT.34. Žalovaný skonštatoval, že z dôvodu pandémie COVID-19 a národného obmedzenia pohybu od 13. marca do 13. mája 2020 boli všetky transfery pozastavené. Po skončení akýchkoľvek obmedzení pohybu v roku 2020 alebo 2021 v Bulharsku sa mnohé z už schválených transferov neuskutočnili buď z dôvodu stále prebiehajúcich alebo znovu zavedených obmedzení pohybu v prijímajúcich krajinách, alebo z dôvodu uplatňovania karantény, ktoré preťažili letové a prijímacie opatrenia. V roku 2021 Bulharská republika dostala 7 811 prichádzajúcich žiadostí podľa dublinského nariadenia a 78 prichádzajúcich transferov. Počet skutočne realizovaných dublinských transferov do Bulharska sa v porovnaní s rokom 2020 zvýšil o 497 % (Zdroj: hT. D.

35. Bulharská republika je členský štát zodpovedný za späť prijatie žalobcu na základe nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a je možné ho odovzdať na územie za účelom posúdenia jeho žiadosti o udelenie azylu. Bulharská republika je signatárom príslušných medzinárodných zmlúv a dohôd, z čoho jej vyplývajú rovnaké povinnosti ako ostatným členským štátom, dodržiava európske normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ktoré stanovuje smernica Európskeho Parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, procedurálnu smernicu 2013/32 EÚ a kvalifikačnú smernicu 2011/95/EÚ. Nie sú známe informácie, že by osoby čelili problémom v prístupe k azylovému konaniu alebo neštandardným prijímacím podmienkam po ich transfere z iných členských štátov.

36. Vzhľadom k uvedenému žalovaný rozhodol o odovzdaní žalobcu do Bulharskej republiky, ako do krajiny zodpovednej za posúdenie žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu.

VI.

Právne posúdenie správneho súdu

37. Podľa § 46a ods. 5 zákona o azyle, ministerstvo rozhodne o odovzdaní do iného štátu, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu; ministerstvo vo výroku rozhodnutia uvedie aj štát, do ktorého bude cudzinec odovzdaný.

38. Podľa 53b ods. 1 zákona o azyle, pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, sa použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskej únie; na posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal cudzinec, ktorému bolo poskytnuté dočasné útočisko, je však zodpovedný predovšetkým členský štát, ktorý súhlasil s jeho presídlením na svoje územie.

39. Podľa čl. 3 ods. 2, druhá veta Dublinského nariadenia III, ak nie je možné odovzdať žiadateľa do členského štátu, ktorý je primárne určený ako zodpovedný, pretože sa zo závažných dôvodov možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty základných práv Európskej únie, členský štát uskutočňujúci proces určovania zodpovedného členského štátu pokračuje v posudzovaní kritérií stanovených v kapitole III s cieľom zistiť, či iný členský štát nemôže byť určený ako zodpovedný. Ak nemožno vykonať odovzdať podľa tohto odseku do žiadneho členského štátu určeného na základe kritérií stanovených v kapitole III alebo do prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, stane sa zodpovedným členským štátom členský štát, ktorý uskutočňuje proces určovania zodpovedného členského štátu.

40. Podľa čl. 18 ods. 1 Dublinského nariadenia III, členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný: a/ za podmienok stanovených v článkoch 21, 22 a 29 prevziať žiadateľa, ktorý podal

žiadosť v inom členskom štáte; b/ za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť žiadateľa, ktorého žiadosť je v procese posudzovania a ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt; c/ za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí vzali posudzovanú žiadosť späť a podali žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt; d/ za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.

41. Podľa čl. 24 ods. 1 Dublinského nariadenia III, ak členský štát, na území ktorého sa osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. b/, c/ alebo d/ zdržiava bez povolenia na pobyt a ktorému sa nepodala žiadna nová žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje za zodpovedný iný členský štát v súlade s článkom 20 ods. 5 a článkom 18 ods. 1 písm. b/, c/ alebo d/, môže tento iný členský štát požiadať, aby prijal uvedenú osobu späť.

42. Podľa čl. 24 ods. 2 Dublinského nariadenia III, odchylné od článku 6 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (15), ak sa členský štát, na území ktorého sa osoba zdržiava bez povolenia na pobyt, rozhodne vyhladávať v systéme Eurodac v súlade s článkom 17 nariadenia (EÚ) č. 603/2013, dožiadanie o prijatie späť osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. b/ alebo c/ tohto nariadenia alebo osoby uvedenej v jeho článku 18 ods. 1 písm. d/, ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu nebola zamietnutá konečným rozhodnutím, sa podá čo najskôr a v každom prípade do dvoch mesiacov od získania kladného výsledku porovnávania zo systému Eurodac podľa článku 17 ods. 5 nariadenia (EÚ) č. 603/2013.

43. Podľa čl. 29 ods. 1 prvá veta Dublinského nariadenia III, odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c/ alebo d/ zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

44. Z obsahu administratívneho spisu ČDK: MU-DS-709-10/2022-DŽ súd zistil, že žalobca bol dňa 01.11.2022 kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Petržalka-juh a k ďalším úkonom bol predvedený na Mobilnú jednotku Policajného zboru Bratislava. Z dôvodu podozrenia z neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky a na základe uvedených skutočností bol rozhodnutím o zaistení č. PPZ-HCP-BA5-2070-010/2022-AV zo dňa 01.11.2022 zaistený a umiestnený v ÚPZC Medveďov. Pred vydaním rozhodnutia o zaistení bol žalobca dňa 01.11.2022 vypočutý, o čom bola spísaná Zápisnica o podaní vyjadrenia zo dňa 01.11.2022, ktorá je súčasťou administratívneho spisu a vyplýva z nej, že na žalovaným položenú otázku, či žiadal o azyl v niektorom členskom štáte EÚ, žalobca odpovedal „Áno.“ (č.l. 14 administratívneho spisu).

45. Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava zistila, že o udelenie azylu na území Bulharska žalobca požiadal dňa 10.10.2022. Na základe žiadosti zo dňa 01.11.2022 začal žalovaný podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013 konanie o jeho odovzdaní do iného štátu podľa ust. § 46a zákona o azyle. Dňa 07.11.2022 bolo zaslané dožiadanie o späť prijatie bulharskému partnerskému úradu a dňa 18.11.2022 Bulharsko písomne akceptovalo späť prijatie žalobcu podľa článku 18 ods. 1 písm. b/ nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a v súlade s článkom 4 nariadenia komisie, čím súhlasilo s jeho odovzdaním na svoje územie. Preto žalovaný rozhodol o odovzdaní žalobcu do Bulharskej republiky, ako do krajiny zodpovednej za posúdenie žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu.

46. V správnej žalobe žiadal žalobca napadnuté rozhodnutie zrušiť so vznesením námietky nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, námietky nedostatočne vykonaného dokazovania, na základe ktorého dospel žalovaný k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatočné odôvodnenie.

47. Žalobca v správnej žalobe nijakým spôsobom nespochyboval, že Bulharsko je krajinou zodpovednou za posúdenie jeho žiadosti o azyl, ktorú si navyše v tejto krajine aj uplatnil. Jeho námietky sa týkali iba toho, že žalovaný nedostatočne skúmal podmienky žiadateľov o azyl v tejto krajine, kde bude vystavený životným podmienkam, ktoré predstavujú ponížujúce zaobchádzanie. Nešpecifikoval však, akému konkrétnemu neprijateľnému zaobchádzaniu by mohol byť v Bulharsku vystavený a počas svojho výsluchu v priebehu administratívneho konania žiadne konkrétne neprijateľné zaobchádzanie v dotknutej krajine nenamietal.

48. Svoje neurčité námietky odôvodňoval najmä správou UNHCR z januára 2014 a správou Amnesty International z marca 2014, teda správami, ktoré boli vydané približne osem rokov pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Dočasné pozastavenie všetkých prevozov žiadateľov o azyl do Bulharska v Dubline však bolo následne zrušené, čo jednoznačne vyplýva z vyjadrenia hovorkyne UNHCR Melissy Fleming z tlačovej konferencie v Palais des Nations v Ženeve z 15.04.2014. Túto skutočnosť si súd overil z verejne dostupného zdroja - webovej stránky UNHCR, (<https://49>). Súd ďalej zistil, že ešte v apríli 2014 UNHCR vydal správu „Zistenia o súčasnej azylovej situácii v Bulharsku“ (<https://wL>), podľa ktorej v období od 01.01.2014 do 31.03.2014 UNHCR zaznamenal významné zlepšenia v oblasti registrácie, spracovania žiadostí o medzinárodnú ochranu a celkové zlepšenie podmienok žiadateľov o azyl v prijímacích centrách v Bulharsku, s tým, že tieto podmienky bude naďalej monitorovať.

50. Ako je zrejmé z neskorších správ UNHCR z apríla 2014, žalobca správnu žalobu odôvodňoval neaktuálnymi, a teda neaplikovateľnými správami UNHCR a Amnesty International. Nakoľko tieto stratili svoje opodstatnenie v priebehu niekoľkých mesiacov, správny súd musel túto argumentáciu žalobcu vyhodnotiť ako účelovú a nedôvodnú.

51. Ako nedôvodnú a účelovú bol nútený vyhodnotiť aj žalobnú argumentáciu, opierajúcu sa o rozhodnutie ESLP v prípade M.S.S. proti Belgicku a Grécku (sťažnosť č. 30696/09, rozhodnutie z 21.01.2011). Napriek tomu, že správny súd závery ESLP v dotknutej veci nespochybňuje, konštatuje, že toto rozhodnutie na prejednávajúcu vec nemožno aplikovať, nakoľko sa netýka azyloveho systému Bulharska. Prípadné konkrétne nedostatky azyloveho systému, resp. nevyhovujúce podmienky v Bulharsku žalobca žiadnym spôsobom ani v priebehu administratívneho konania ani v priebehu správneho súdneho konania nešpecifikoval.

52. Je nepochybné, že Bulharsko je právoplatným členom Európskej únie, ratifikovalo medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách a vo všeobecnosti je inými krajinami Európskej únie považované za bezpečnú krajinu. Na úrovni Európskej únie nebolo ani zo strany Európskeho súdu pre ľudské práva ani zo strany Súdneho dvora Európskej únie vydané žiadne aktuálne záväzné rozhodnutie alebo odporúčanie pre členské krajiny Európskej únie alebo Rady Európy, ktoré by jednoznačne deklarovalo systematické nedostatky v konaní vo veciach medzinárodnej ochrany a prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v Bulharsku, dosahujúce riziko neľudského či ponižujúceho zaobchádzania v zmysle Listiny základných práv Európskej únie. Aktuálne nie je ani zo strany Úradu vysokého komisára OSN pre utečencov, ako najvyššieho orgánu zodpovedného za dodržiavanie Ženevského dohovoru a Newyorského protokolu, vydané žiadne stanovisko obdobného charakteru, požadujúce od členských krajín Európskej únie zdržať sa transferov žiadateľov o medzinárodnú ochranu do Bulharska.

53. Správny súd nemohol prijať iný záver ako ten, že žalovaný dôkladne zistil skutkový stav veci, na tento aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona, zabezpečil si dostatok podkladov pre svoje rozhodnutie a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom aj odôvodnil. Z toho dôvodu nemožno vyhodnotiť zistenie skutkového stavu zo strany žalovaného za nedostatočné.

54. Nakoľko počas administratívneho ani súdneho konania nezistil súd existenciu závažných dôvodov, pre ktoré sa možno domnievať, že v azylovom systéme Bulharska existujú závažné nedostatky, nebol dôvod na postup podľa čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia III. Navyiac žiaden takýto konkrétny aktuálny nedostatok neuviedol ani sám žalobca a z uvedeného dôvodu správny súd aj jeho námietku o nesprávnom právnom posúdení veci vyhodnotil ako nedôvodnú.

55. K jeho námietke, že ho žalovaný v administratívnom konaní nevypočul, a preto nemohol zistiť, či mu v prípade transferu na územie Bulharska hrozí nejaké riziko, správny súd uvádza, že žalobcovi nič nebránilo, aby takéto riziko uviedol už pri výsluchu dňa 01.11.2022.

56. O hrozbe určitého rizika mohol žalobca žalovanému uviesť ďalej aj po doručení rozhodnutia o zaistení na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013, nakoľko z tohto nepochybne zistil, že bude vydaný na územie Bulharska, po doručení oznámenia o začatí konania podľa nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu. Žalobca žiadne konkrétne riziko v administratívnom konaní neuviedol, a neurobil tak ani v správnej žalobe a ani v priebehu tohto súdneho konania, preto túto námietku nemožno akceptovať.

57. Súd v záver poukazuje na rozsudok NS SR sp.zn. 1 Sžak/10/2017 zo dňa 27.06.2017, podľa ktorého: „Kasačný súd v súvislosti so sťažovateľom uplatneným kasačným dôvodom uvedeným pod § 440 ods. 1 písm. g/ SSP (t.j. nesprávne právne posúdenie veci /merita/) udáva, že s týmto zákonodarca spája právnu situáciu, kedy krajský súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmená a/ až f/) aplikuje právnu normu v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho

právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod (viď aj bod č. 13) zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. “

58. Správne a zákonne zistený skutkový stav teda vytvára predpoklad právnej situácie nesprávneho právneho posúdenia veci, z čoho možno logicky vyvodiť, že rozhodnutie správneho orgánu nemôže trpieť vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu a súčasne aj nesprávneho právneho posúdenia veci. Ak teda žalobca tvrdí, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, potom jeho námietka nesprávneho právneho posúdenia je a priori nedôvodná.

59. Nakoľko súd nevyhodnotil ani jednu z vznesených námietok žalobcu ako dôvodnú, podanú žalobu zamietol.

60. O trovách žalobcu súd rozhodol v zmysle ust. § 167 ods. 1 SSP a s poukazom na výsledok konania, teda celkovú neúspešnosť v preskúmvanej veci, mu náhradu trov konania nepriznal.

61. Záverom súd poznamenáva, že i keď bol žalobca v konaní neúspešný, je zo zákona oslobodený od platenia súdnych poplatkov za toto konanie (§ 4 ods. 2 písm. m/ zákona č. 71/1992 Zb.), a preto ho súd nezaviazal k povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu. (§ 438 ods. 1 SSP) Prípadne podaná kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu (§ 443 ods. 1 SSP). Podáva sa krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach (z kasačnej sťažnosti musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísaná a datovaná; kasačnú sťažnosť treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné; ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy) označiť napádané rozhodnutie, údaj, kedy napádané rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností tak, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (§ 445 ods. 1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e/ vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd, f/ nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j/ podanie bolo nezákonne odmietnuté. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom (§ 440 SSP).